

РЕШЕНИЕ

№ 2126

гр. София, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Ирина Стоева

при участието на секретаря Нина Св. Гърманлиева
като разгледа докладваното от Пепа Маринова-Тонева Въззивно гражданско дело № 20211100508703 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20106195 от 27.04.2021 г. по гр.д. № 22235/2020 г. Софийски районен съд, 78 състав осъдил С.О. да заплати на

„ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО А.“ АД, ЕИК ****, на основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) сумата 1 372.36 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 02.06.2020 г., до окончателното плащане, както и да заплати на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 418.07 лв. - лихва за забава върху присъжданата главница от 1 372.36 лв. за периода 23.04.2017 г. – 02.06.2020 г. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата 534.90 лв. - деловодни разноси. Решението е постановено при участието на „С.В.“ АД, ЕИК ****, като трето лице помагач на страната на ответника.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответника С.О., който го обжалва изцяло с оплаквания за неправилност – неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. По делото не се събрали абсолютно никакви доказателства

за настъпване на процесното ПТП – липсвал протокол от КАТ, снимков материал и свидетелски показания. Представените частни писмени документи – уведомление-декларация за щета, били своевременно оспорени с отговора на исковата молба, а други доказателства не били ангажирани. Поради тоава необоснован бил изводът на съда, че твърдяното ПТП изобщо е настъпило, както и че се е дължало на причини, за които ответникът отговаря. Видно не само от исковата молба, но и от обясненията на вещото лице от САТЕ, липсвала всякаква конкретика къде точно е станало твърдяното ПТП, както и къде на пътното платно евентуално се е намирала твърдяната шахта. Моли съда да отмени атакуваното решение и вместо това постанови друго, с което да отхвърли предявените искове. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции. Прави евентуално възражение за прекомерност по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК на претендирано от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО А.“ АД с отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно. Претендира юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство съгласно списък по чл. 80 ГПК.

Третото лице помагач на ответника - „С.В.“ АД, не взема становище по жалбата.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от надлежна страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Атакуваното решение е валидно и допустимо, но въззивният съд го намира за неправилно по следните съображения:

Съдът е сезиран с обективно кумулативно съединени осъдителни искове:

- с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) вр. чл. 49 ЗЗД за сумата 1 372.36 лв., от които 1 362.36 лв. – регресно вземане на ищеца за изплатено застрахователно обезщетение за имуществени вреди от ПТП, състояло се на 04.06.2015 г. в гр. София, на ул. „Проф. Иван Големинов“, при което водачът на МПС „Мерцедес ЦЛА 45 АМГ“, рег. № СА **** ХН, попада в необезопасена и несигнализирана шахта с нарушена цялост на пътното платно, и 10 лв. – обичайни ликвидационни разноски, и

- с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 418.07 лв. – обезщетение за забава в плащането на главницата за периода 23.04.2017 г. – 02.06.2020 г. включително.

Претендирана е и законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба в съда до окончателното плащане.

С отговора на исковата молба, депозиран в срока по чл. 131 ГПК, ответникът е оспорил предявените икове по основание и размер. Изрично е оспорил описания от ищеца механизъм и място на настъпване на ПТП, както и е оспорил представеното уведомление–декларация за щета от водача на застрахованото МПС. По тези и други съображения е искал отхвърляне на исковите и присъждане на разноски.

Съгласно чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.), с плащането на застрахователно обезщетение застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Елементите на фактическия състав на суброгационното право на застрахователя са: наличие на валидно застрахователно правоотношение по договор за имуществено застраховане с увредения, плащане по него на застрахователно обезщетение за настъпили вреди, причиняване на застрахователното събитие от трето лице, което отговаря пред застрахования по правилата на деликтната отговорност. С действията си третото лице трябва да реализира фактическия състав, който поражда гражданската му отговорност - задължението да обезщети вредите, причинени на застрахованото лице. Затова застрахователят, суброгирал се в правата на застрахования, може да упражни регресния си иск както срещу прекия причинител на вредата ([чл. 45 ЗЗД](#)), така и срещу възложителя на работата ([чл. 49 ЗЗД](#)). Отговорността на възложителя е гаранционно-

обезпечителна и безвиновна - той отговаря за действието или бездействието на своите работници или служители, на които е възложил работа. В тежест на ищеца, съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК е да докаже при условията на пълно и главно доказване тези предпоставки, с изключение на субективния елемент на непозволеното увреждане – вината, като оборването на законната презумпция е в тежест на ответника.

В случая, при доказателствена тежест за ищеца съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК, същият не е доказал както мястото на настъпване на процесното ПТП, така и неговия механизъм. Представеното уведомление-декларация за щета е частен документ, изрично оспорен от ответника. В нарушение на съдопроизводствените правила районният съд е приел, че този документ не е оспорен и е основал изводите си на него. Други доказателства за установяване твърденията на ищеца относно мястото, времето и механизма на настъпване на ПТП не са ангажирани. Заключение на САТЕ в частта му относно мястото на настъпване и механизма на ПТП е основано изцяло на уведомлението-декларация за щета, и неподкрепено от други доказателства, вкл. гласни, за механизма на събитието, от него не може да се установят спорните факти. Вещото лице не е могло да посочи къде точно на ул. „Проф. Иван Големинов“ е настъпило твърдяното ПТП (такива данни няма и в уведомлението-декларация), като е дало заключение само че от техническа гледна точка вредите по автомобила е възможно да са вследствие ПТП с описания механизъм.

При недоказване от ищеца пълно и главно настъпването на ПТП по описания в исковата молба начин и на посоченото място, съдът следва да приложи неблагоприятните последици на правилата за разпределение на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. Предявеният главен иск е недоказан и като такъв – неоснователен и подлежи на отхвърляне, съответно на отхвърляне подлежи и акцесорният му иск за лихви за забава.

Крайните изводи на двете инстанции са противоположни, поради което атакуваното решение следва да бъде отменено изцяло и вместо това постановено друго, с което исковете се отхвърлят. Няма доказателства за направени от ответника разноси в първата инстанция, а юрисконсултско възнаграждение не е претендирано своевременно, поради което разноси за

първата инстанция не следва да се присъждат на ответника.

По разноските за въззивното производство: При този изход, разноси за настоящата инстанция се следват на въззивника, който е претендирал само присъждане на юрисконсултско възнаграждение. По реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съобразявайки извършената от юрисконсулт на въззивника дейност в настоящата инстанция, съдът определя възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 20106195 от 27.04.2021 г., постановено по гр.д. № 22235/2020 г. на Софийски районен съд, 78 състав, **и вместо него ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО А.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, срещу С.О., гр. София, ул. „****“, иск с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) вр. чл. 49 ЗЗД за сумата 1 372.36 лв., от които 1 362.36 лв. – регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение за имуществени вреди от ПТП, състояло се на 04.06.2015 г. в гр. София, на ул. „Проф. Иван Големинов“, и 10 лв. – обичайни ликвидационни разноси по щета № 10315030105147/05.06.2015 г., и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 418.07 лв. – обезщетение за забава в плащането на главницата за периода 23.04.2017 г. – 02.06.2020 г. включително, като неоснователни.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО А.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, **да заплати** на С.О., гр. София, ул. „****“, сумата **100.00 лв.** (сто лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Настоящото въззивно решение е постановено при участието на „С.В.“ АД, ЕИК ****, като трето лице помагач на страната на ответника-въззивник С.О..

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____